

lidelse hos et ungt menneske og ikke ved, hvad man skal gøre.

Så set i forhold til en familie, hvor et familie-medlem er syg af en anden fysisk lidelse, kan man godt sige, at vi her mangler at have et system, som giver opbakning til de lidelser, som er mindre synlige, men som i hvert fald slet ikke er lettere at have med at gøre. Vi kan ikke være bekendt i et samfund som vores, at den opbakning ikke fungerer bedre.

Sundhedsstyrelsen har udarbejdet en rapport med anbefalinger til bedre organisering og behandling af spiseforstyrrede, og PS Landsforening har skrevet til os alle sammen. De har også besøgt os i Sundhedsudvalget, og de har været rigtig gode til at redegøre for, hvad det er for nogle vanskelige og svære vilkår, der gør, at hverdagen og tilværelsen kan blive svær både for den, der er ramt af lidelsen, og for omgivelserne.

De ideer skal vi selvfølgelig tage til os, og de erfaringer skal vi lytte til. Det er vigtigt, at vi tager mennesker alvorligt, og at vi får drøftet de ting, som vi har fået at vide. Det er et alvorligt problem. Der er børn og unge, der dør af denne lidelse. Vi skal vide, at de her unge mennesker bliver påvirket ofte livslangt med hensyn til uddannelse og med hensyn til livsduelighed i det hele taget.

Vi Socialdemokrater anerkender, at der skal gøres noget på det her område. Vi mener, at det er alvorlige konsekvenser, vi ser af det, og vi vil meget gerne bidrage til at skabe forbedringer her.

Vi synes ikke, det er rigtigt, at nogle af de unge mennesker står med en ventetid på 1-2 år på det behandlingstilbud, som de efterlyser. Her taler jeg ikke om indlæggelser, jeg taler om det tilbud, som de unge mennesker opfatter, de har brug for for at få det, som de savner.

Vi vil derfor sige, at vi gerne vil være med til at sikre, at vi får nogle forbedringer på det her område. Det er et alvorligt område. Vi skal gøre alt det, vi overhovedet kan, og vi kan godt sætte spurten ind, synes vi, hvis vi nu skal have en løbende udvikling. Det behøver ikke at foregå i slowmotion.

(Kort bemærkning).

Karin Nødgaard (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at høre fru Lise von Seelen, som jeg jo ved er socialordfører for Socialdemokraterne, og som har et meget stort so-

cialt engagement: Når jeg nu sidder og kigger på de to forslag, der er lagt frem, så synes jeg jo, at der er utrolig mange gode ting i dem begge to. De minder også meget om hinanden.

Jeg synes måske, at det, som Socialdemokraterne er med i, mangler lidt omkring det forebyggende arbejde, og det kan jeg måske ikke helt forstå at fru Lise von Seelen ikke ligesom har måske været opmærksom på, eller at de ikke har talt om i den socialdemokratiske gruppe har været meget væsentligt at få med ind, sådan at det ikke kun er det helbredende arbejde, der er lagt vægt på.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Det er i hvert fald en fuldstændig rigtig iagttagelse, at vi synes, at en tidlig indsats og det forebyggende arbejde altid er af meget stor betydning, når vi taler om de her ting. Jeg deler faktisk også det synspunkt, at der i de to tekster, vi har foran os, er sammenfald i rigtig meget af det. Det synes jeg vi skal glæde os over, og vi skal glæde os over, at spørgsmålet kommer op nu, og at man netop kan se, at der her altså er nogle ting, som er sammenfaldende. Det synes jeg søreme da vi skal være rigtig gode til at drage nytte af.

(Kort bemærkning).

Karin Nødgaard (DF):

Så vil jeg også godt spørge fru Lise von Seelen, om det sådan er en generel socialdemokratisk opfattelse, at de andre patientgrupper, sådan som vi hørte tidligere på ugen, at den oprindelige ordfører, fru Karen Hækkerup, skulle have antydnet, skulle vige for denne her. Hun nævnte bl.a. noget omkring hoftepatienter, der faktisk skulle sættes til side i forhold til den her gruppe.

Mener fru Lise von Seelen ikke, at alle burde have ens forhold med hensyn til behandling?

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Vi bliver nødt til at iagttage, at alle ikke har ens vilkår. Jeg tror, vi skal passe på, at vi ikke siger, at alle bare skal have det bedste. Det ligger jo rigtig godt i munden, og det kan vi godt lide at sige, men realiteterne i den politiske verden er jo, at vi ofte kommer ud for at skulle prioritere, og i den prioritet, vi har lavet indtil nu, er de psykiske lidelser blevet underprioriteret på den rigtig lange bane. Det synes vi er ærgerligt.